

Sygn. akt I ACa 22/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Iwona Wiszniewska (spr.)
Sędziowie:	SSA Danuta Jezierska SSA Artur Kowalewski
Protokolant:	st.sekr.sądowy Wioletta Simińska

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2015 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Budowlano-Uslugowego (...) Spółki Akcyjnej w S.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) w S.

o uchylenie uchwały

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt I C 989/14

1. oddala apelację,

2. zasądza od pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) w S. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa Budowlano-Uslugowego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Artur Kowalewski Iwona Wiszniewska Danuta Jezierska

I ACa 22/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 października 2014r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Budowlano - Usługowego (...) Spółki Akcyjnej w S. przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości przy ulicy (...) w S. o uchylenie uchwały numer (...) Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ulicy (...) w S. z dnia 27 października 2013 roku uchylił zaskarżoną uchwałę w części wyrażającej zgodę na pokrycie z funduszy zgromadzonych na Funduszu Remontowym kosztów: a/ kosztów zastępstwa procesowego, zabezpieczającego i egzekucyjnego, b/ koniecznych ekspertyz, kosztorysów oraz opinii, c/ opłaty sądowej, d/ wniosków o zabezpieczenie roszczenia, e/

kosztów wynikłych w trakcie procesu sądowego, f/ innych niezbędnych kosztów poprzez wstrzymanie wykonania powyższej uchwały do czasu prawomocnego zakończenia postępowania i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 397 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia:

Powód Przedsiębiorstwo Budowlano – Usługowe (...) Spółka Akcyjna w S. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie budownictwa i w ramach tej działalności między innymi wybudowała budynek mieszkalny położony w S. przy ulicy (...), zbywając następnie lokale mieszkalne i niemieszkalne znajdujące się w tym budynku na rzecz innych osób.

Powód do chwili obecnej jest właścicielem dwóch lokali niemieszkalnych znajdujących się w budynku mieszkalnym położonym w S. przy ulicy (...), z którymi związany jest udział w częściach wspólnych tego budynku oraz w nieruchomości gruntowej. Właściciele lokali położonych w budynku znajdującym się w S. przy ulicy (...) tworzą wspólnotę mieszkaniową. W skład tej wspólnoty wchodzi więcej niż siedem lokali stanowiących przedmiot odrębnej własności.

Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości w S. przy ulicy (...) w drodze indywidualnego głosowania podjęła uchwałę numer (...) z dnia 27 października 2013 roku w sprawie skierowania do sądu sprawy przeciwko deweloperowi Przedsiębiorstwu (...) SA w zakresie stwierdzonych na nieruchomości usterek i wad o następującej treści:

1. Na podstawie wykonanych przeglądów, badań technicznych budynku oraz zauważonych i zgłoszonych usterek na nieruchomości skierować sprawę na drogę postępowania sądowego przeciwko deweloperowi (...) SA

2. Upoważnić niniejszym Zarząd Wspólnoty w osobach: T. K., A. B., M. F., R. B., M. S. oraz radcę prawnego Mecenas P. K. do reprezentacji interesów Wspólnoty Mieszkaniowej oraz poszczególnych mieszkańców w postępowaniu sądowym i egzekucyjnym.

3. Wyrazić zgodę na pokrycie z funduszy zgromadzonych na Funduszu Remontowym oraz z zaliczek na koszty zarządu nieruchomością wspólną kosztów:

a/ zastępstwa procesowego, zabezpieczającego i egzekucyjnego,

b/ koniecznych ekspertyz, kosztorysów oraz opinii,

c/ opłaty sądowej,

d/ wniosków o zabezpieczenie roszczenia,

e/ kosztów wynikłych w trakcie procesu sądowego,

f/ innych niezbędnych kosztów

W głosowaniu nad podjęciem powyższej uchwały wzięli udział właściciele posiadający 6179/10000 udziałów w nieruchomości wspólnej. Za podjęciem uchwały powyższej uchwały głosowali właściciele posiadający 6179/10000 udziałów.

Wspólnota Mieszkaniowa zawiadomiła powoda Przedsiębiorstwo Budowlano – Usługowe (...) Spółkę Akcyjną w S. o podjęciu uchwały numer (...) z dnia 27 października 2013 roku w piśmie z dnia 7 lipca 2014 roku.

Na podstawie powyższego stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Bezsporność w/w faktów Sąd I. instancji ustalił w oparciu o dokumenty złożone przez strony w toku postępowania, a których autentyczność i wiarygodność przez żadną ze stron nie były kwestionowane. Sąd Okręgowy ustalił, że spór między stronami wynikał z odmiennej interpretacji tak ustalonego stanu faktycznego.

Powód w rozpoznawanej sprawie podnosił, że uchwała Wspólnoty Mieszkaniowej narusza art. 14 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali (Dz. U. z 2000 r. nr 80, poz. 903 ze zm.; dalej: „u.w.l.”) w ten sposób, że pokrywanie z funduszu remontowego wydatków wspólnoty innych niż remontowe (jak koszty postępowania sądowego), jest przedmiotowo sprzeczne z treścią tegoż przepisu.

Na podstawie dokonanej analizy przepisów ustawy o własności lokali Sąd Okręgowy stwierdził, że wspólnota mieszkaniowa nie może podejmować uchwał, które wykraczają poza zakres zarządu nieruchomością wspólną, a tym samym regulować ponoszenia wydatków, które nie mieszczą się w kosztach zarządu nieruchomością wspólną. Sąd Okręgowy zgodził się z zarzutem powoda, że z treści zaskarżonej uchwały wynika, że właściciele lokali tworzących pozwaną wspólnotę mieszkaniową podjęli uchwałę o finansowaniu ze środków wspólnoty mieszkaniowej kosztów dochodzenia na drodze postępowania sądowego roszczeń w stosunku do wykonawcy budynku z tytułu istniejących wad nieruchomości. W ocenie Sądu I. instancji w ramach kosztów zarządu nieruchomością wspólną mieszczą się wydatki ponoszone przez wspólnotę mieszkaniową w ramach postępowań sądowych i pozasądowych zmierzających do dochodzenia przysługujących wspólnocie mieszkaniowej roszczeń zarówno w stosunku do członków wspólnoty, jak i osób trzecich. Jednocześnie Sąd Okręgowy uznał, że wspólnota mieszkaniowa nie ma obowiązku tworzyć odrębnego funduszu remontowego z przeznaczeniem na pokrycie kosztów dochodzenia swoich roszczeń. Także w przypadku wyodrębnienia rachunku przeznaczanego na gromadzenie środków przeznaczonych na remont nieruchomości wspólnej, wspólnota mieszkaniowa ma możliwość podjęcia uchwały o przeznaczeniu tych funduszy na inny cel – o ile mieści się w ramach kosztów zarządu nieruchomością wspólną.

W oparciu o analizę zaskarżonej uchwały Sąd stwierdził, że środki Wspólnoty Mieszkaniowej miałyby zostać przeznaczone na koszty postępowań sądowych związanych z dochodzeniem roszczeń nie tylko Wspólnoty Mieszkaniowej, ale także –właściciele poszczególnych lokali tworzących wspólnotę mieszkaniową, na co miało wskazywać ogólne stwierdzenie o usterkach nieruchomości oraz treść upoważnienia. W ocenie Sądu Okręgowego, za powyższym wnioskiem przemawia także okoliczność wynikająca z twierdzeń samej pozwanej, że podjęcie uchwały nastąpiło w związku z trwającym sporem pomiędzy powodem a pozostałymi członkami wspólnoty dotyczącego wykonania napraw z tytułu gwarancji i rękojmi. Sąd Okręgowy wskazał, że w niniejszej sprawie wspólnota mieszkaniowa nie ma legitymacji do dochodzenia roszczeń z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej lub z tytułu rękojmi, chociażby te wady dotyczyły nieruchomości wspólnej. W rozpatrywanej sprawie Sąd Okręgowy ustalił, że na Wspólnotę Mieszkaniową nie zostały przelane roszczenia z tego tytułu przez właścicieli odrębnych lokali mieszkalnych. Dochodzenie roszczenia z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej jak i roszczenia odszkodowawcze na podstawie art. 471 k.c. przysługują kupującemu lokal mieszkalny jako stronie umowy sprzedaży. Ponadto, w ocenie Sądu nawet gdyby pozwana zamierzała przeznaczyć środki finansowe z funduszu remontowego tylko i wyłącznie na dochodzenie swoich roszczeń z tytułu wad nieruchomości, to podjęcie tego rodzaju uchwały byłoby sprzeczne z zasadami prawidłowego zarządu. Zdaniem Sądu bowiem wydatkowanie z majątku wspólnoty środków w interesie poszczególnych właścicieli lokali i finansowanie nim postępowania sądowego, które nie może doprowadzić do uzyskania korzystnego dla wspólnoty rozstrzygnięcia jest działaniem na szkodę wspólnoty. Z tych względów Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona uchwała narusza zasady prawidłowego gospodarowania majątkiem wspólnoty mieszkaniowej,

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c.

Apelację od wyroku wniosła pozwana.

Pozwana zaskarżyła wyrok pierwszej instancji w całości i wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi I. instancji oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie art. 25 w zw. z art. 14 ustawy o własności lokali poprzez błędną wykładnię i tym samym przyjęcie, że zaskarżona uchwała jest sprzeczna z prawem;
2. naruszenie art. 321 k.p.c. poprzez wyrokowanie co do przedmiotu nie objętego żądaniem;
3. naruszenie art. 5 k.c. – zasady uczciwości w obrocie.

Pozwana w apelacji wskazała, że Sąd Okręgowy nie uznał podjętej przez

pozwaną uchwały za sprzecznej z art. 14 u.w.l., ale powództwo uznał za zasadne z tej racji, że z treści uchwały wynikało, że środki Wspólnoty Mieszkaniowej miałyby być przeznaczone na koszty postępowań nie tylko pozwanej, ale także właścicieli poszczególnych lokali tworzących wspólnotę mieszkaniową. Pozwana zwróciła uwagę, że uchwała była podejmowana przez osoby „nie legitymujące się doświadczeniem legislacyjnym”. Na podstawie tej uchwały miały być dokonane dopiero ekspertyzy określające istnienie oraz charakter wad i usterek a następnie w porozumieniu z zawodowym pełnomocnikiem byłyby określone roszczenia w stosunku do powoda oraz podmioty uprawnione do ich dochodzenia. W opinii pozwanej na etapie podejmowania uchwały nie było możliwe rozstrzygnięcie jakie roszczenia i przez kogo będą realizowane w postępowaniu jak również czy w ogóle zasadne jest dochodzenie roszczeń w oparciu o zasadę rękojmi i gwarancji od powoda. W ocenie pozwanej rozstrzygnięcie Sądu I. instancji stwierdzające, że przeznaczenie środków funduszu remontowego na dochodzenie wspólnych roszczeń wspólnoty jest dopuszczalne i jednoczesne analizowanie uchwały w oparciu o skutki, które dopiero mają nastąpić w przyszłości, jest niezasadne i wewnętrznie sprzeczne. Ponadto powód wytaczając powództwo o uchylenie uchwały kierował się, w opinii pozwanej, chęcią opóźnienia wykonania ekspertyz, analizy prawnej, które pozwoliłyby na wyjaśnienie kwestii wad oraz wszczęcie postępowania w tej sprawie. Zdaniem pozwanej powód swoim postępowaniem może doprowadzić do przedawnienia roszczeń pozwanej i z tej przyczyny korzystanie przez powoda z uprawnienia do zaskarżenia uchwały narusza art. 5 k.c.

W odpowiedzi na apelację powód wnosił o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Ponadto podkreślił, że podjęta uchwała przez pozwaną miała umożliwić sfinansowanie kosztów ekspertyz budowlanych występujących w całym budynku, zatem także w poszczególnych lokalach stanowiących odrębną własność. W ocenie powoda wspólnota nie powinna finansować takich ekspertyz w zakresie w jakim dotyczą lokali stanowiących odrębną własność podmiotów będących członkami wspólnoty mieszkaniowej. Powód wskazywał, że nie ma uzasadnienia dla obciążenia kosztami ekspertyz tych właścicieli lokali, w których wady nie występują. Fundusze zgromadzone przez wspólnotę jako pochodzące od wszystkich członków wspólnoty służyć mają ochronie interesów wszystkich członków, a nie ochronie partykularnych interesów niektórych z nich. W oparciu o powyższe argumenty, powód stwierdził, że zaskarżona uchwała jest sprzeczna z zasadą prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną z art. 25 u.w.l.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie i jako taka nie mogła spowodować zmiany zaskarżonego orzeczenia w postulowanym przez apelującą stronę kierunku.

Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia, które Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne. Ustalenia te Sąd Okręgowy poparł zasadną analizą zebranych dowodów, a ocena tych dowodów dokonana przez ten Sąd odpowiada zasadom logiki i obejmuje wszystkie okoliczności sprawy. W sporządzonym zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnieniu wyroku, Sąd Okręgowy dokładnie określił dowody, na których się oparł, wyjaśnił podstawę prawną wyroku i przytoczył w tym zakresie przepisy prawa. Z takich ustaleń Sąd I instancji wywiódł zasadne wnioski, a sposób rozumowania prowadzący do tych wniosków i przyjęty w uzasadnieniu wyroku jest rozważny i obejmuje także wszystkie twierdzenia podniesione przez strony w toku postępowania przed Sądem I instancji.

Zasadniczą podstawę prawną zaskarżania uchwał wspólnoty mieszkaniowej stanowi przepis art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali [Dz. U. z 2000 r. nr 80, poz. 903 ze zm.]. Zgodnie z jego brzmieniem „właściciel

lokalu może zaskarżyć uchwałę do sądu z powodu jej niezgodności z przepisami prawa lub z umową właścicieli lokali albo narusza ona zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną lub w inny sposób narusza jego interesy”.

Zauważyć przy tym należy, że nie jest możliwe ani zasadne opracowanie katalogu uchwał, które mogą być kwalifikowane jako naruszające zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną. Odpowiedź na pytanie, czy skarżona uchwała narusza zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną musi być zawsze rozpatrywana w ramach realiów faktycznych konkretnej sprawy. W doktrynie podnosi się, że Sąd weryfikując zasadność powództwa powinien dokonać oceny celowości, gospodarności i rzetelności decyzji wspólnoty wyrażonej w zaskarżanej uchwale (por. Adam Doliwa, Prawo mieszkaniowe, Komentarz, Wydawnictwo C.H. Beck, rok 2006, wyd. 3). W tym miejscu należy podkreślić, że głównym celem funkcjonowania wspólnot mieszkaniowych jest wspólne utrzymanie nieruchomości w należyтым (dobrym) stanie, również finansowym, i głównie pod tym kątem winna być analizowana zgodność uchwały z zasadami prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną.

Pozwana wspólnota w złożonej apelacji zarzuciła Sądowi Okręgowemu, że dokonał błędnej wykładni art. 25 w zw. z art. 14 u.w.l. i tym samym błędnie ten Sąd przyjął, że zaskarżona uchwała jest sprzeczna z prawem. Należy w tym miejscu podkreślić, że Sąd Okręgowy w swoich rozważaniach nie wskazał, ażeby podjęta przez pozwaną uchwała była sprzeczna z prawem. Wręcz przeciwnie, Sąd Okręgowy w opozycji do zarzutów powoda, stwierdził że nie istnieje zakaz wykorzystania środków zgromadzonych na funduszu remontowym na dochodzenie przysługujących wspólnocie mieszkaniowej roszczeń w stosunku do osób trzecich jak i jej członków, zarówno w ramach postępowania sądowego i pozasądowego. W ocenie Sądu I. instancji nie ma obowiązku tworzenia odrębnego funduszu remontowego i nawet w przypadku wyodrębnienia rachunku przeznaczanego na gromadzenie środków przeznaczonych na remont nieruchomości wspólnej, wspólnota ma możliwość podjęcia uchwały o przeznaczeniu tych funduszy na inny cel – byleby mieścił się w ramach kosztów zarządu nieruchomością wspólną. Podstawą uchylenia przez Sąd Okręgowy uchwały pozwanej nie była w istocie jej sprzeczność z art. 14 u.w.l., ale naruszenie zasady prawidłowego zarządzania majątkiem wspólnoty. W ocenie Sądu naruszenie to nastąpiło przez podjęcie uchwały, w której nieprecyzyjnie sformułowano przeznaczenie środków finansowych z funduszu remontowego albowiem na podstawie treści uchwały nie można były sprecyzować na co będą przeznaczone środki: na dochodzenie roszczeń wspólnoty mieszkaniowej czy także roszczenia poszczególnych członków wspólnoty. Ponadto w punkcie 2. uchwały udzielono upoważnienia, które obejmowało uprawnienie do ochrony interesów pozwanej ale także poszczególnych członków wspólnoty („do reprezentacji interesów Wspólnoty Mieszkaniowej oraz poszczególnych mieszkańców w postępowaniu sądowym i egzekucyjnym.”). Sąd Okręgowy wskazał, że w niniejszej sprawie wspólnota mieszkaniowa nie ma legitymacji do dochodzenia roszczeń z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej lub z tytułu rękojmi, chociażby te wady dotyczyły nieruchomości wspólnej. Sąd pierwszej instancji w tym miejscu powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2004r. (sygn. akt III CZP 48/04; Legalis nr 64977), z której wynika, że dochodzenie odszkodowania za wady nieruchomości wspólnej jest związane z indywidualnymi umowami nabycia lokali, które zawierali poszczególni właściciele lokali, a nie wspólnota mieszkaniowa. Z tego tytułu właścicielom lokali przysługuje własne uprawnienie w postaci kontraktowych roszczeń odszkodowawczych związanych z wadami nieruchomości wspólnej, które nie podlegają ograniczeniu z tego powodu, że nieruchomość jest przedmiotem współwłasności. Jednocześnie SN wskazał, że przeciwko przyznaniu wspólnocie mieszkaniowej legitymacji czynnej do dochodzenia tego roszczenia przemawia brak dostatecznie silnego związku tego roszczenia z zarządem nieruchomością wspólną. Sąd Apelacyjny podziela to stanowisko. Zatem wspólnota może dochodzić roszczeń poszczególnych członków co do wad nieruchomości wyłącznie wtedy, gdy nabyła to uprawnienia podstawie przelewu wierzytelności. W niniejszej sprawie członkowie wspólnoty nie przelali na pozwaną tych roszczeń. Sąd Apelacyjny w całości podziela pogląd, że wspólnota mieszkaniowa nie jest podmiotem uprawnionym do dochodzenia roszczeń z tytułu wad lokali należących do poszczególnych właścicieli odrębnej własności lokali, jeżeli wierzytelność z tego tytułu nie została scedowana na Wspólnotę Mieszkaniową. Nie mając legitymacji do działania w tym zakresie, jak słusznie Sąd Okręgowy zauważył, wspólnota działałaby z pokrzywdzeniem dla swoich członków z racji sfinansowania czynności, które w ostatecznym rozrachunku nie mogłyby doprowadzić do korzystnego dla wspólnoty rozstrzygnięcia w postępowaniu sądowym. Tym samym uchwała, której przedmiotem jest przeznaczenie z funduszu remontowego środków finansowych na pokrycie kosztów związanych z dochodzeniem w/w roszczeń narusza art. 25 ustawy o własności lokali.

Nie można się także zgodzić z zarzutem pozwanej opartym na art. 321 k.p.c. a mianowicie, że Sąd I. instancji wyrokował co do przedmiotu nie objętego żądaniem. Powód w pozwie sformułował nie tylko zarzut naruszenia art. 14 ust. 1 pkt 1 u.w.l. dotyczący niewłaściwego rozdysponowania środkami zgromadzonymi na funduszu remontowym, ale zaskarżonej uchwale zarzucał także naruszenie zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną przez finansowanie wydatków dotyczących roszczeń z tytułu wad lokali należących do członków wspólnoty. W uzasadnieniu swojego pisma, powód wskazał, że nie jest dopuszczalne finansowanie ze środków wspólnoty roszczeń dotyczących poszczególnych członków. W swoich rozważaniach Sąd Okręgowy odniósł się w głównej mierze do tego zarzutu, dzieląc zdanie strony powodowej, że działanie w interesie ochrony poszczególnych właścicieli odrębnych lokali stoi w sprzeczności z zasadami zarządzania nieruchomością wspólną. Sąd pierwszej instancji na tej podstawie dokonał szerszej interpretacji dotyczącej uprawnień wspólnoty do dochodzenia roszczeń z tytułu wad nieruchomości odnosząc się tym samym do zarzutu powoda wskazanym w pozwie. Brak tym samym przesłanek do przyjęcia, że orzeczenie Sądu Okręgowego dotyczyło przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

Zarzut pozwanej o naruszenie przez powoda art. 5 k.c. z racji skorzystania z uprawnienia do wniesienia powództwa o uchylenie uchwały wspólnoty w ocenie Sądu Apelacyjnego również nie zasługiwał na uwzględnienie. Istnieje domniemanie, że osoba uprawniona korzysta z przysługującego jej prawa podmiotowego w sposób legalny, tj. zasługujący na ochronę prawną. Okoliczności ujawnione przed sądem pierwszej instancji nie wskazują na działanie powódki w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego. Pozwana w apelacji podniosła jedynie zarzut naruszenia przez powoda art. 5 k.c. bez wskazania zasad, które jej zdaniem zostały naruszone. Wspólnota nie naprowadziła żadnych dowodów celem wykazania faktów, które pozwoliłyby uznać działanie czy zaniechanie uprawnionego za sprzeczne z klauzulami generalnymi tego przepisu, to tym samym Sąd Apelacyjny nie miał możliwości merytorycznego ustosunkowania się do zarzutu i uznał go za bezzasadny.

Biorąc powyższe pod rozwagę, nie dzieląc co do istoty argumentacji skarżącej, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego zapadło na podstawie art. 98 § 1 i 3, 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 pkt 21 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461). Sąd obciążył pozwaną obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Artur Kowalewski Iwona Wiszniewska Danuta Jezierska